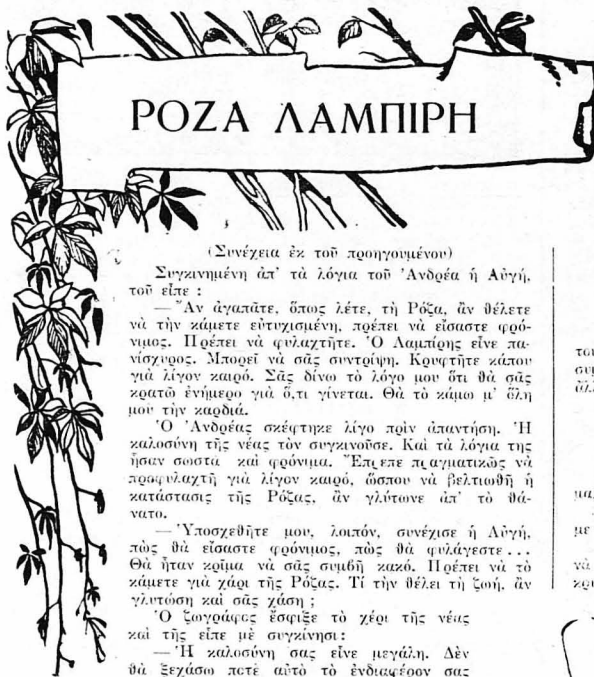

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συγγνωμένη απ' τα λόγια του 'Ανδρέα η Αγγή, τού είχε :

— Αν αγαπάτε, όπως λέτε, τη Ρόζα, αν θέλετε να την κάμπετε ευτυχισμένη, πρέπει να είσαστε φρόνιμος. Πρέπει να φιλιάσετε. 'Ο Λαμπιρής είναι για λόγον χαρού. Σας δίνω το λόγο μου ότι θα σας κρατά είνιμο για ό,τι γίνεται. Θα το κάμω μ' όλη μου την καρδιά.

'Ο 'Ανδρέας σκέφτηκε λίγο πριν απαντήσει. 'Η χαλούνη της νέας τον αναγνώρισε. Καί τα λόγια της ήταν σωστά και φρόνιμα. 'Ελεγε πραγματικώς να παρανοήσεται για λόγον χαρού, όσπου να βελτιωθεί ή κατάσταση της Ρόζας, αν γλόντουε απ' το θάνατο.

— Υποσχέθηκε μου, λοιπόν, συνέχισε η Αγγή, πώς θα είσαστε φρόνιμος, πώς θα φιλιάσετε... Θα ήταν καμία να σας συμβή κακό. Πρέπει να το κάμπετε με χάρη της Ρόζας. Τι την θέλει τη ζωή, αν γλόντουε και σας χάρη;

'Ο ζωγράφος έσφιξε το χέρι της νέας και της είχε με συγγνώμη :

— 'Η χαλούνη σας είναι μεγάλη. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό το ένδιαφέρον σας για τη Ρόζα και για μένα, ούτε τα λόγια που είπατε πάλι.

σας. Σας έδωσα ακόμα πώς θα φιλιάγομαι, πώς δεν θα πέσω με κλειστά τα μάτια στο στόμα του λόγου...

Τη στιγμή αυτή η μεγάλη αλόποδα άνοιξε και μπήκε στην αυλή ο Λαμπιρής. 'Ηταν καταδουμένος, κατάντος, φωνάτων πώς είχε τρέξει πολύ την όρα πουλίεψε.

Μπήκε στο δωμάτιο του ζωγράφου, έσκυψε πάνω απ' τη Ρόζα, έπιασε μαλακά το χέρι της κ' έλετα φώτισε την Αγγή :

— Δεν συνήθε, δεσποινίς ;

— 'Όχι, κ. Λαμπιρ.

Κοίτησε το κεφάλι του και σωματίστηκε σε μία καρδιά πλάι στο χρεβάτι του παιδιού του. 'Ότε γύρισε να κοιτάξει τον 'Ανδρέα. Φωνάτων σαν ν' άγρουσε πώς βρίζεται κ' αυτός έχει πλάι του.

— 'Ετσι, με το κεφάλι σπυμένο, κρατώντας πάντα το χέρι της Ρόζας, κατασφύρισε και συντεταραμένος, είχε αγανά στην Αγγή :

— Πέρασα από το σπίτι κ' είλα να είδοποιήσω την μητέρα σας πώς θ' άργησετε λίγο.

Σώπασε μερικά στιγμές και συνέχισε :

— Σας ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά για την χαλούνη σας και την προσοχή σας. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το ένδιαφέρον σας για μέ.

Φωνάτων έντελως τσακισμένος, άπελπισμένος, χαιμένος.

Είχε περάσει από το σπίτι κ' είχε δει τη γυναίκα του. Δεν τολμούσε να της πη την αλήθεια. Της είχε μισές-ώρας. Αναγνώρισε να πη ψέματα: Πώς η Ρόζα είχε πέσει κάπου από την εξάντληση κ' είχε χτυπήσει... Πώς θα την μετεφεραν σε κλινική...

'Η Λαμπιρίνα άρχισε να κλάει και να δακρύεται. 'Μθελε να τρέξει κοντά το παιδί της. Μά πού ; Πού την είχαν ; Μήπως ήξερε ; — Πού είναι το παιδί μου ; Πες μου, πες μου πού είναι... Χτύπησε, είστε ;... Δεν μου λέτε την αλήθεια... Λες ψέματα, Νότη !... Μίλα μου, Ξηρήσου, θα τοελλαθώ. Πες μου, είναι ζωντανή ; Πέναννε... Τη σκότισες ;... Σκοτώθηκε μόνη της ;...

Είπε κ' έλαθε να την ησυχιάσει κάπως. Μά του ζητούσε να μάθη πού βρισκόταν η Ρόζα για να τρέξει κοντά της. Τι να της έλεγε ; Νά την άφανε να πάη στο σπίτι του Γαλάζη ; 'Α, όχι, όχι, ποτέ. Φόβιζε έχει τους θρήνους, θ' άνασταίνονε τη συνουσία...

Της είχε πώς μετέφεραν τη Ρόζα στο σταθμό τών Προτόν Βοηθειών και πώς έφθαιτο να την πάνε κατόπιν στην κλινική του κ.

Πήδησε σ' έν' άμαξί και τράβηξε για το σπίτι του ζωγράφου...

Παυλίδη, πούταν φίλος τους κ' άνθρωπος του σπιτιού τους. Στην κλινική !... 'Όστε η Ρόζα ήταν σοβαρά χτυπημένη ; Ναι, ναι, έτσι ήτανε και της τράβηξε. Το παιδί της πέθανε κ' αυτή βρισκόταν μακριά του. Πούος έφρα άν θα την προσέτανε ζωντανή... Πήδησε άπάνω κ' άρχισε να κτύνεται. Δεν υπακούσε να την κρατήσει πάλι τίποτε...

'Ο Λαμπιρής την άφρισε να γνιθή και σε μία στιγμή πού ήταν κάπως πιο ήσυχη, της έδωσε να καταλάβη πώς δεν έπρεπε να πάη στην κλινική, πριν μεταφέρουν εκεί τη Ρόζα και την ταξιδιολοήσουν. 'Η παρανοήση συγγνώμης μπορούσε να της κάνει κακό. 'Μθελε λοιπόν να σκοτώση το παιδί της ;

Της άράδωσε δυο ψέματα κάπως. Της είχε πώς βρισκόταν κοντά στη Ρόζα η Αγγή. Της έσκέφθηκε τέλος ότι θα περνούσε σε λίγο και θα την έφανε να πάνε στην κλινική μαζί.

— Μή λές στα παιδιά τίποτε, της είχε. Δεν πρέπει να γίνω θέρους. Κατάλαβε ;

'Η Λαμπιρίνα έσπυμάστηκε.

— Γιατί ; φώτισε και κάφρισε τα μάτια της άπάνω του.

'Ο Λαμπιρής άρχισε. Χαμήλωσε το κεφάλι του και τράβησε :

— Νά... για ν' άποφύγουμε το σκάνδαλο...

'Η ταρσική του αυτή όμως τη γέμισε ένομιές. 'Ο μαλακός τρόπος του ήταν έπαιτος. Κάτι έτρεφε... Κάποια μεγάλη σωμαφορά είχε συμβή. Τον άπίαζε σφιχτά από τους ώμους, αυτή πού δεν τολμούσε άλλοτε ούτε να τον αντίκριση σε τέτοιες στιγμές και τού είχε :

— Νότη... μήπως...

'Η φράση κάμπε στο στόμα της.

Τα μάτια της είχαν πεταχτεί έξω.

'Ετοίμε και σπασταρίσσε σαν το ψάρι.

'Ο Λαμπιρής λιγοθύνη, μ' συνήθε άπέσως, τινάχτηκε άπότομα, την έσκυψε και της είχε άφρα :

— 'Ε! φράνε πάλι !... Μή λές κοιταμάρες. Κάτσε και περιμένε με να γυρίσω. Μην κλάεις βήμα πριν έθω. 'Ακούε ;

'Η Λαμπιρίνα έπαισε συνταραμένη σε μία πολυθρόνα κ' άρχισε να κλάει. Θάβηλε τάχα ζωντανό το παιδί της ; Τι είχε συμβή ; Τι κερνάταν κάποι άπ' όλα αυτά ;...

— Μην πής λέξί στα παιδιά, άκούε ; Σε κανένα άπολίτως, της τόνισε ο Λαμπιρής κ' έφυγε βιαστικά.

Μπήκε στην κλινική του Παυλίδη. 'Ησαν παλιό φίλοι, είχαν οικογενειακές σχέσεις, ήξερε πώς είχε να κάμπε με καλόκαρδο και σοβαρό άνθρωπο να τα κανονίση μαζί του, χωρίς δύσκολία. Τον βόρισε στο γραμείο του και τού άνοιξε την καρδιά του. Τού τα είχε όλα γρήγορα-γρήγορα, χωρίς ν' άνασάνη.

— Και τώρα απ' το Θεό και στα χέρια σου, γιατί, πού το πηθόσε άναστενίζοντας βαθεία. Βοήθησε με στη δύσκολη αυτή περίπτωση. Δείξε πώς είσαι φίλος μου. Μή μ' άφρισε να χαλώ...

'Ο Παυλίδης είχε και η καρδιά, ήταν απ' τους ανθρώπους πουνα πονετικοί για όλο τον κόσμο. Καθησίγασσε τον Λαμπιρή, μ' δεν μπορούσε να κρηνη και τη φρέζη του για το έγκλημα.

— Θα κάμω ό,τι μπορώ, φίλε μου, είτε στο τέλος στον Λαμπιρ. Θα κάμω ό,τι είναι δυνατόν για να σωση την άτυχη κόρη. Μού ήταν πάντα συμπάθης και θα λυπηθώ αν δεν μπορούσε να τη γλόντουε. Γιατί, καθώς καταλαβαίνω, είναι χτυπημένη άσχημα. 'Α, Νότη, Νότη, γιατί να το κάμεις αυτό ;

'Ο Λαμπιρής χαμήλωσε το κεφάλι του κ' έταμε μια χειρονομία, σαν ναλεγε : «'Ηταν γραμμό να γίνη κ' έγινε».

— Φταίει έκαινος, είτε άμέσως κατόπιν του γιατρού, σβίγγοντας τα δόντια του. Έκείνος ο άθλιος, πού μού ζεμώλισε το παιδί μου. 'Α, γιατί, αυτός θα τα πληρώση όλα !...

Συνεννοήθηκαν ύστερα για την μεταφορά της Ρόζας στην κλινική. 'Επρεπε να γίνη με τρόπο, πού να μη προκαλήση την περιέργεια των γειτόνων. 'Ο γιατρός έδωτελε το άποκείμενο-φασείο της κλινικής με δυό έπιπότους του νοσοκομίου, λέγοντας πώς έπαισεται για κάποιο δύστυχιο. 'Η νέα περιεργαζόταν ήδθεν κάποιο περίετροφο και χτυπήθηκε στο σπίτι μιας φίλης της...

'Ο Λαμπιρής ειδικάσθηκε το γιατρό, τόν χαρέτησε κ' έφυγε, άφορ τούδωσε τη συγγνώμη του σπιτιού του Γαλάζη. Πήδησε στο δρόμο σ' έν' άμαξί και τράβηξε για το σπίτι του ζωγράφου. 'Ηταν κυριολεκτικώς τσακισμένος, καταδουμένος, ταλασσοπυμένος ψυχικός και σωματικός. Νόμισε πώς απ' αυτά συμβαίνουν στ' άγειρό του, πώς δεν έν' αλήθεια... Φωνάτισε μολατάτα να σωματίση το άμαξί μακριά απ' το σπίτι του ζωγράφου και να πάη ως έχει με τα πόδια, για να μη τον προσέξη η γειτονιά...

('Ακολουθεί)